

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. 10. 2024 v Praze odvolání obžalovaného **R.M.**, nar. Xxx v xxx proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 8. 2024, č. j. 50 T 72/2024-69, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný R.M. uznán vinným přechinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že

„Dne xxx v přesně nezjištěné době po 20. hodině do 20:57 hodin v Praze 9- Kbely na pozemní komunikaci v ulici Mladoboleslavská i u železničního přejezdu č. P2654, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Sharan, sedé bary, registrační značky xxx, které mělo proražené obě levé pneumatiky, tedy nebylo způsobilé k jízdě, což upoutalo pozornost řidiče projíždějícího autobusu MHD, který věc telefonicky oznámil na linku 156, a poté byl kontrolován nejdříve hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, kdy po vyzvání hlídky Městské policie sl. č. 3275 a sl. č. 2026 se odmítl podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, poté se na místo dostavila hlídka PČR MOP Čakovice s volacím znakem IRIS 513, kdy tato vyzvala obžalovaného, aby se podrobil dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi, a následně provedenou zkouškou na přístroji Dräger č. ARML 0047 byla u obžalovaného zjištěna hodnota 2,67 g/kg v čase 22:21 hod. a opakovanou zkouškou v čase 22:27 hod. téhož dne 2,47 g/kg alkoholu v krvi, a dále odmítl poskytnout biologický materiál při lékařském vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem v Nemocnici Na Bulovce dne xxx v čase 23:00 hod., kdy takto zjištěná hodnota již z obecného hlediska zcela vylučuje způsobilost řidiče bezpečně ovládat řízení motorového vozidla a jeho psychosenzomotorické schopnosti byly tudíž natolik ovlivněny, že byl přinejmenším srozuměn s tím, že nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo“

2. Za toto jednání byl obžalovanému podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 2 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 24 měsíců.
3. Obžalovaný podal proti všem výrokům tohoto rozsudku prostřednictvím svého obhájce odvolání, ve kterém namítá, že jeho vina nebyla soudem prvního stupně dostatečně prokázána. Uvedl, že cestou za kamarádem píchl pneumatiku, kterou byl nucen vyměnit. Následně však zjistil defekt dvou pneumatik svého vozidla, které nemohl opravit. Zavolał proto svému kamarádovi, ať pro něj přijede. Ten přislíbil, že se na místo dostaví za jednu až dvě hodiny. Obžalovaný si proto sedl do vozidla, neboť venku byla zima, najedl se a napil se vína. Zdůrazňuje, že v hlavním líčení vypověděl, že měl vypít víno, ale nevzpomíná si, jaké množství. V přípravném řízení však konkrétní množství vypitého vína uvedl. Podle obžalovaného ale nejde o rozpor jeho tvrzení, neboť má za to, že s odstupem času je logické, že si přesné množství vypitého vína nepamatuje. Totéž platí o tvrzení ohledně pizzy, kterou snědl. Dále obžalovaný namítá, že k prokázání svých tvrzení navrhoval vyhotovení znaleckého posudku z oboru toxikologie. Obžalovaný je rovněž přesvědčen, že jeho vinu nedokládá ani výpověď svědka M.B., který přestože měl vidět zhruba třikrát změnu lokace zaparkovaného vozidla, neviděl jej v pohybu a jeho řidiče vůbec nespatrił. Z jeho výpovědi tak nelze určit, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje J.D.

byl řidičem předmětného vozidla obžalovaný, potažmo zda byl pod vlivem alkoholu. Obžalovaný je tak přesvědčen, že v projednávané věci nebyl shromážděn dostatek důkazů tak, aby jeho vina byla nepochybně prokázána. Soud prvního stupně podle něho postupoval v rozporu se zásadou „v nejasnostech ve prospěch obviněného“. Obžalovaný proto navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaný zproští ve obžaloby, případně aby věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

4. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu v řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
5. V přípravném řízení, ani v řízení před soudem odvolací soud nezjistil žádnou podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zcela zachováno.
6. Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, jsou naprosto správná a úplná a mají nezbytnou míru přesvědčivosti a koherence. Plně odpovídají výsledkům provedeného dokazování. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s § 2 odst. 5 tr. řádu a ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V tomto směru je nutné upozornit, že proces hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, nikoli věci vlastní hodnotící úvahy soudu odvolacího, ostatně když samotné důkazy jsou prováděny před soudem prvního stupně. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat pouze ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy soudem prvního stupně nejsou hodnoceny v souladu s tr. řádem.
7. Soud prvního stupně jednotlivé úvahy a hodnocení důkazů, a to zejména výpověď obžalovaného, svědka M.B., kamerové záznamy a řadu listinných důkazů promítl do písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Způsob hodnocení důkazů odpovídá zásadám logického uvažování. V hodnocení důkazů provedeném soudem prvního stupně nebyla v projednávané věci uplatňována libovůle a důkazy nebyly nijak překrucovány. Odvolací soud tak neshledal žádné výhrady, na základě kterých by mohl a měl vstoupit do závěru soudu prvního stupně, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je přesvědčivé a srozumitelné.
8. Odvolací soud přezkoumáním projednávané věci shledal, že obdobné námitky jako v odvolání obžalovaný uplatnil již v řízení před soudem prvního stupně. Jde tak v podstatě pouze o opakování obhajoby, se kterou se již vypořádal soud prvního stupně v napadeném rozsudku. Obžalovaný ve svém odvolání pouze polemizuje s obsahem své výpovědi z přípravného řízení a hlavního líčení a napadá skutková zjištění, která soud prvního stupně ve věci učinil. Obžalovaný se tak domáhá pouze toho, aby byl skutek, pro který je stíhán, posouzen jiným způsobem, na základě vlastního hodnocení důkazů nabízí svoji verzi skutkového děje, že se uvedeného jednání nedopustil.
9. Námitky obžalovaného však odvolací soud shledává jako zcela nedůvodné, neboť bylo postaveno najisto, že řídil motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, když dechovou zkouškou na přítomnost alkoholu v krvi u něho byla zjištěna hodnota 2,67 g/kg, resp. 2,47 g/kg alkoholu v krvi a mohl tak ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. V případech ovlivnění řidiče alkoholem přitom platí, že k závěru o naplnění znaku přečinu podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost pachatele jako řidiče motorového vozidla postačuje zjištění o dosažení či překročení hladiny alkoholu v jeho krvi v době jízdy ve výši jednoho promile, přičemž závěr o jeho trestní odpovědnosti není vyloučen ani v případech, kdy není dosaženo této hranice, avšak z projevů řidiče prokázaných jinými důkazy dostatečně (ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.D.

požadavku § 2 odst. 5 tr. řádu) vyplývá, že se v době řízení motorového vozidla nacházel v takovém stavu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, publikovaném pod č. 26/2008 Sb. rozh. tr.).

10. Důkazem o míře ovlivnění obžalovaného jako řidiče motorového vozidla alkoholem a o vyloučení jeho způsobilosti řídit motorové vozidlo je nejen výsledek provedené dechové zkoušky, ale i úřední záznamy o zásahu službu konajících strážníků a policistů. Z úředního záznamu Městské policie hl. m. Prahy ze dne 18. 4. 2024 tak mimo jiné plyne, že z vozidla obžalovaného byl cítit alkohol, obžalovaný nedokázal souvisle hovořit a měl nejisté pohyby. Obdobné plyne i z úředního záznamu o kontrole řidiče Policie ČR ze dne 18. 4. 2024, přičemž obžalovaný sám nikdy nepopřel, že v rozhodnou dobu alkohol požil. Popírá pouze, že ve stavu vylučujícím způsobilost motorové vozidlo řídit. Toto tvrzení je však vyvráceno výpovědí svědka M.B., který jako řidič linkového autobusu zaznamenal nestandardně se pohybující vozidlo obžalovaného, resp. odstavené na různých místech na pozemní komunikaci v ulici Mladoboleslavská směrem na Starou Boleslav. Je přitom nerozhodné, že svědek neviděl vozidlo obžalovaného v pohybu, neboť uvedl, že nikoho jiného, než řidiče ve vozidle neviděl. Výpověď tohoto svědka navíc plně koresponduje s kamerovými záznamy, ze kterých je zřejmý nejen pohyb vozidla obžalovaného, ale i to, že vozidlo nesvítí a přejíždí středovou čáru pozemní komunikace. Zároveň bylo těmito důkazy prokázáno, že to byl právě obžalovaný, kdo dané motorové vozidlo řídil. Obhajoba obžalovaného, že v odstaveném vozidle pouze čekal na příjezd svého kamaráda je pak vyvrácena i samotným faktem, že ani během zásahu policejní hlídky na místo žádná osoba nedorazila.
11. Odvolací soud je tak přesvědčen, že soudem prvního stupně bylo mimo pochybnost prokázáno, že obžalovaný řídil příslušné motorové vozidlo ve stavu vylučujícím jeho způsobilost k řízení. Soud prvního stupně postupoval správně, když návrh obžalovaného na doplnění dokazování vyhotovením znaleckého posudku z oboru toxikologie označil za nadbytečný vzhledem k existenci důkazů již provedených. Provedeným dokazováním totiž bylo tvrzení obžalovaného, že alkohol požil až po jízdě, jednoznačně vyvráceno zejména kamerovými záznamy i časovou osou událostí, jak soud prvního stupně podrobně rozvedl v bodě 7 napadeného rozsudku.
12. Právní kvalifikace jednání obžalovaného byla soudem prvního stupně použita zcela správně, a to i včetně skutečnosti, že se na obžalovaného hledí, jako by nebyl odsouzen, neboť peněžitý trest, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 11. 2022, sp. zn. 4 T 125/2022, kterým byl rovněž uznán vinným přčinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, zaplatil a od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti bylo podmíněně upuštěno, přičemž po uplynutí zkušební doby bylo rozhodnuto o osvědčení obžalovaného.
13. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud i výrok o uloženém trestu. Soud prvního stupně řádně zkoumal podmínky rozhodné pro ukládání druhu trestu i jeho konkrétní výše a podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru o uložení podmíněného trestu odnětí svobody i trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaný ohrožen uložením trestu odnětí svobody až na 1 rok, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti. Uložený trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, odvolací soud považuje za zcela adekvátní, přiměřený a dostatečný k tomu, aby si obžalovaný osvojil sociálně žádoucí vzorce chování a uvědomil si protiprávnost svého jednání. Další náprava obžalovaného bude navíc dostatečně zajištěna i souběžně ukládaným trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest uložený napadeným rozsudkem, tj. v trvání 24 měsíců, odvolací soud považuje rovněž za přiměřený

Shodu s prvopisem potvrzuje J.D.

a dostatečný k tomu, aby obžalovaný dosáhl uvědomění si následků rizikového chování v souvislosti s řízením motorového vozidla.

14. Z hlediska principu proporcionality trestní represe se tak podle názoru odvolacího soudu jedná o tresty nijak nevybočující, neboť nejsou extrémně přísnými či zjevně nespravedlivými, a to zejména s ohledem na charakter trestné činnosti obžalovaného a její společenskou škodlivost. Odvolací soud tedy neshledal žádný důvod, který by jeho zásah do výroku o trestu opodstatňoval. Zároveň v této souvislosti připomíná, že do výroku o trestu může zasáhnout pouze pokud by byl uložený trest nepřiměřený a byl tak uložen v rozporu se zákonem. Míněno nepřiměřeným nejen k zákonem stanovené trestní sazbě, ale obecně i k obdobným případům rozhodovaných v soudní praxi, čímž by došlo k zjevné nespravedlnosti. Z obou hledisek však nelze s ohledem na výše uvedené skutečnosti k takovému závěru dospět.
15. Soud prvního stupně při svém rozhodování postupoval zcela v souladu s tr. zákoníkem a své úvahy dostatečným způsobem odůvodnil v písemném vyhotovení rozsudku. Napadený rozsudek tedy odvolací soud shledal správným a nepochybnitelným a odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 24. 10. 2024

JUDr. Libor Vávra, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.D.